

186. конференција Тима; 20. април 2008.

Зоран Красић: Даме и господо, данас ћемо да прокоментаришемо шта се дешавало у претходној недељи на суђењу Војиславу Шешељу у Хашком трибуналу. Сад је постао просто манир да много дуже трају ове затворене седнице, на којима дају исказе такозвани заштићени сведоци тужилаштва, али ја сваке недеље се трудим да погодим ко би могао да буде сведок тужилаштва с обзиром да они то и крију и од Војислава до последњег момента. И као што сам више пута рекао то су они људи којима једино сигурна кућа може да буде Тужилаштво Хашког трибунала и Наташа Кандић. Значи то је репертоар проверених криминалаца и репертоар регистрованих терориста. Наравно, они немају никакве везе са Војиславом Шешељем и са Српском радикалном странком и за тај део је вероватно ускраћена и јавност да чује и да види оно што смо имали прилике да у јавном

жењу сведока, у припремама сведока. Дакле, када такав човек из тужилаштва, из саме структуре тужилаштва током унакрсног испитивања призна да тачке оптужнице готово да не постоје онда ово што је Карла дел Понте објавила није изненађење него је један континуитет нових информација које добијамо о томе каква је позадина целог предмета против Војислава Шешеља. Само да вас по ко зна који пут подсетим, оно што од почетка тврдимо, они у рукама немају кривични предмет него чисто политички предмет. Када неко ко је био тужилац Хашког трибунала у два мандата након окончања свог боравка у Трибуналу као тужилац објави књигу и што би се оно рекло отвори своју душу и напише то што се тиче Војислава Шешеља да је малтене на молбу, на захтев Зорана Ђинђића она подигла оптужницу против Војислава Шешеља ми сматрамо да је предмет окончан. Вероватно су тога свесни и ови у Хашком трибуналу, с обзиром да је судија Антонети у четвртак судски дан завршио констатацијом: но, добро, видимо се, али хајдемо сви да читамо књигу. Само да вас подсетим да је и пре отприлике годину дана Флоренс Артман такође објавила књигу у којој је дословце приказала да и тужилаштво и суд су инструментализовани од стране обавештајних служби, пре свега Сједињених Америчких Држава, Велике Британије, Француске, па и друге државе које су заинтересоване да се спроведе хашка правда на хашки начин према Србима само, јер ови други су само онако декорација, да не испадне да су се сами Срби међусобно тукли, већ би морала да постоји нека противна страна. Е да би симулирали ту правду они су као противну страну извукли нешто што је 10 посто или 5 посто у односу на све до сад подигнуте оптужнице и то су поједина лица која су оптужена, а који су припадници хрватске и муслиманске нације. Значи ту је све практично јасно. Друга ствар која је битна, мислим да ми из тима за одбрану треба да је прокоментаришемо, јесте нешто што се десило пре неколико дана, када је полиција буквално киднаповала једног сведока обране. О томе су медији извештавали, ја нећу сад то много да потенцирам са гледишта неких података, али јавност је обавештена о коме се ради, на који начин је то урађено, шта су од човека тражили да призна и да, о чему су га питали. И види се да ту постоји продужена рука и Наташе Кандић. Само да вас подсетим на прошлој или претпрошлој конференцији за штампу одговарајући на једно питање шта сматрам о тој госпођи и њеним неким изјавама да наводно ми вршимо притиске на сведоке, ја сам тада рекао да је она проблем власти а не Тима за одбрану Војислава Шешеља. Колики је она проблем мислим да власт би могла једино да је веже, јер ако неко може да лупа шамарчине полицајцима, ногом да отвара Суд за ратне злочине, да у поступцима учествује као представник оштећених, а она је неки ваљда социолог, како ми се чини, по професији. Ако може да држи банку током суђења, да она одлучује шта је могуће, шта може да се изведе као доказ, шта не може да се изведе као доказ, ако она може за уши да ухвати Владимира Вукчевића и да га вода по свету да би добио своје мишљење, ако она може да ради то све и да нико из власти не сме ништа да јој каже, онда је ваљда јасно да та бес и лудост је толико завладала у Србији када су у питању та хашка суђења,

преносу видимо а то је упечатљиво сведочанство да књига Карле дел Понте постаје интересантна и за Хашки трибунал и за овај предмет против Војислава Шешеља, јер после те чувене њене реченице из те књиге где она признаје да је Зоран Ђинђић тражио од ње да ухапси Војислава Шешеља, да га води, да га више никад не врате у Србију јасно показује да оптужница против Војислава Шешеља је управо онаква какву је он описао још фебруара 2003. године да је она лажна и да се лажна оптужница може поткрепити само таквим сведоцима. Да има лажних сведока то смо за 45 дана могли да приметимо. Али бих вас подсетио да сам на једној од конференција за штампу и када је завршено сведочење вештака тужилаштва Рејнолда Туненса за војна питања, нарочито оног дана када је Војислав завршио унакрсно испитивање тог чувеног сведока вештака и када је он у одговорима на питања Војислава Шешеља практично поништио све тачке оптужнице, признао, а ради се о човеку који је на суђењу рекао да је учествовао у писању оптужнице, у пронала-

Јер очигледно да нису задовољни овим новим подацима и новим информацијама која се добијају по карактеру инсајдера, јер са гледишта Хашког трибунала Карла дел Понте је инсајдер, човек изнутра која објашњава како функционише Хашки трибунал. Сад нам је ваљда јасно зашто је Расим Љајић аконтивно плакао два месеца и молио да се књига не објави, поготово да она не изађе у Србији, да Србија не сазна шта су они све радили од 2001. године до данас. Да ли се они стиде тога што су радили, не верујем да се стиде, не верујем, још понеки политичар каже нешто о сарадњи са Хашким трибуналом. Додуше скромно, рачунајући да то новинари неће да објаве или само она издања за иностранство да објаве да би те њихове газде могле да чују да су они још на путу хашке правде. Али Наташа Кандић очигледно постаје проблем власти и власт треба да предузме неке мере. Она је одавно проблем Хашког трибунала, то морам да вам скренем пажњу. Она је одавно у нечему за шта постоји основана сумња да се може подвести под непоштовање суда. Знате, имали сте прилике да чујете и у непосредном сведочењу неких сведока у Хашком трибуналу да су они слободно одлазили код ње кући, да су кључеве од њеног стана имали месецима. О каквим се људима ради, какве она то људе обезбеђује као сведоке тужилаштва против Војислава Шешеља видели сте и сами како се чак и они представници тужилаштва пуно пута зацрвене кад кажу који је извор за неки видео-материјал. Па каже имате тај и тај видео-материјал, траје два минута и нешто, добило смо га те и те године под ... па прогутају кнедлу, кажу Наташе Кандић. Просто и они се стида, јер виде да ту нешто није у реду. Само да вас подсетим пре неколико година она је Томислава Николића оптужила да је као мобилисано лице у Антину побио неке силне бабе, знате да је била велика афера око тога. Сви су се оглашавали да кажу да то нема никакве везе, али она и даље тера то на свој начин. Вероватно ће и следеће недеље опхрвенатом лудошћу да крене са нечим, мене то не би изненадило, али ево, као што сам и прошли пут упозорио на време, ево и сад користим прилику да упозорим власт: вежите је некако, нешто радите с њом, јер нарушава. Ја знам да она подржава Бориса Тадића у овој кампањи, као што је увек подржавала Бориса Тадића, нема никаквих проблема.

Ако је разлог невезивања то што ће она да да ту одличну подршку Борису Тадићу, па нека кажу, није то проблем. Није то проблем, али што се тиче јавности она се јасно дистанцирала од Наташе Кандић јер је њено деловање препознатљиво да није у интересу правде него опструкцији правде и свим силама се она труди да победи лаж и неправда. Е сад то мало теже иде када је у питању Војислав Шешељ и добро је што постоје ови јавни преноси па јавност може да види о чему се ради и шта планира тужилаштво и како планира. И морам да вам, просто ово мора да се каже, ви сте имали прилике да чујете да тужилаштво и суд с времена на време кажу како се они труде да поступак против Војислава Шешеља буде правичан. Па онда кажу да им је посебно то стало с обзиром да је он шест година у притвору. Па неколико пута се и судија уједе за језик када каже и ја сматрам да је ово суђење одавно требало да се заврши, не да почне, него да се заврши. Па сте онда имали прилике да чујете да тужи-

лаштво каже: ми смо господину Шешељу све обелоданили и све сведоке и материјале, ево материјали стижу, материјали још стижу, то морам да кажем, додуше ови који су по правилу 68(1) који се називају као ослобађајући, то су они материјали који је тужилаштво пронашло и оно сматра да су ослобађајући па мора да достави Војиславу Шешељу. Али оно што нису најавили, а ми смо претпостављали да ће да се деси, сада се јављају сведоци за које ми практично и немамо изјаве. Јављају се нека лица која никада до сада нису ни наговештена као можда потенцијални сведоци тужилаштва. Тај списак по правилу 65тер је закључен још пре малтене годину дана, али ево јављају се, тужилаштво тражи од суда да им омогући да убаце неке нове сведоке, на неке нове околности, траже замену неких сведока и тако даље и тако даље. Ја не износим конкретне податке да не би сада испало да обелодањујемо нешто што је још под ембаргом. Не због толико поштовања не знам чега него да не би погоршао положај Војислава који је у притвору и који се брани. Зашто сам вам ово рекао? Па рекао сам управо због тога што је Војислав и када је наводно закључен тај списак рекао: је ли ово коначан списак? Да. Нећете више ниједног после овога? Нећемо. Али ја сам сигуран да ћете ви да то урадите. И то се десило. И само да поновим ону реченицу пре две, три недеље, вероватно је неко осмислио да ми на серијској траци током претреса гледамо како се замењују лажни сведоци. Ових неколико последњих они просто воде мртву трку ко је већи лажов. Чак причају о нечему што мислим да и на карти не би знали где се налази то место, а не да су ногом били крочили на то место. И то сви у судници виде и тужилаштво и судије и Војислав и када је то јавни пренос, публика која прати тај пренос може да види о чему се ради. Ми сматрамо да у досадашњем току поступка Војислав Шешељ је потврдио и путем сведока тужилаштва доказао своје тврдње о оптужници, оптужбама и целокупном поступку како он изгледа. И то су оне његове тврдње од, ја кажем, 24. фебруара 2003. узимамо као дан када је отишао у Хаг, те тврдње је поновио 26. фебруара 2003. Ојачао их је приликом првог изјашњавања 25. марта 2003. године, а оне се не разликују од оних његових тврдњи првих које је дао у току фебруара месеца када је примио оптужницу Хашког трибунала. Лажне оптужбе, лажни сведоци. Питање је докле требамо ми да гледамо дефиле лажних сведока поводом лажних оптужби које се никако не могу доказати, никако не могу доказати, јер готово све што тужилаштво сматра да је релевантно за поступак против Војислава Шешеља је општепознато. Све је општепознато. И истина која би се утврдила наводно преко ових лажних сведока била би у супротности са нечим што је општепознато. Па чак је и општепознато и у другим правоснажно окончаним предметима. Ово причам само да би се схватило колико је јак тај политички притисак и тај политички захтев био да се Војислав Шешељ ухапси, односно оптужи, а он није себи дозволио то да га неко овде хапси, да се он помери са политичке сцене и да се одложи долазак Српске радикалне странке на власт. Зашто? Јер миљеиници запада очигледно морају да заврше прљав посао. Имали сте прилике неколико дана да пратите уврштавање тих видео-снимака у доказни материјал и ту се приказују снимци говора Војислава Шешеља из 1989, 1990, 1991, 1992. и 1993. године поводом готово свих локација за које можемо рећи да обухватају територију бивше СФРЈ. Тад су неким те изјаве деловале нестварне, данас када се репризирају те изјаве и снимци види се да је он човек на време све упозоравао шта ће да се деси и како ће да буде, ко ће на којој страни да буде, ко ће прљав посао да игра, какав прљав посао да игра и шта ће да се деси. И зато нас не чуди што ово суђење се готово на целој територији бивше СФРЈ прати. Ми имамо тих информација са свих територија, просто без обзира на националну припадност, без обзира на политичку припадност, без обзира на било коју разлику, људи прате суђење Војиславу Шешељу јер су апсолутно сигурни да преко његових питања, његових исказа могу да сазнају шта се то десило са људима на територији бивше СФРЈ. И све више долазе до закључка да је неко из иностранства дошао, посвађао, људи се побили, ти исти који су посвађали, који су наредили почели да глуме миротворце, па сад и да спроводе неку правду,

као сад су сви на Балкану дивљаци, једино су они цивилизовани тамо са запада, а они све закували. Е то је та истина које се Хашки трибунал плаши. Истине која би могла да укаже на правог кривца за распад бивше СФРЈ. И наравно да је Војислав Шешељ незгодан противник, да је незгодан противних.

То смо ми имали за данашњу конференцију за штапу, изволите ако има неко питање.

Ја сам се потрудио да ваше интересовање задовољим, с обзиром да су те две ствари биле најинтересантније за предмет Војислав Шешељ, шта је било у судници и овај догађај везан за сведока обране, који је киднапован, полиција није знала где је, надлежна полиција није знала где је, а она друга полиција, такође њихова,... човека стављали на полиграф, без његове сагласности узимали узорке за ДНК анализу, неке конструкције и тако даље и тако даље. Кривичне пријаве су отишле, видећемо шта ће да... Али то је сад већ ствар неког другог ко треба да реши. Изволите.

Новинар: ... и доста сте рекли, али ипак вам постављам два питања, прво је били смо присутни, ... када је Војислав Шешељ потписивао књиге када је одлазио у Хаг, новинаре окупио овде, ... изашла његова књига, ... потписао и кренуо... Да ли постоји индиција ... ипак то, ту фарсу суђења ... једноставно после ове изјаве ... и видим да у штампи од јуче се појављује да су много незадовољни Демократска странка зато што је назвао Ђинђића да је он мафијаш... и сад траже да се... на њему да пишу.

Зоран Красић: Могу Карли да се жале.

Новинар: Тако да мислим ту је нешто нејасно сад настало и ... са Карлом дел Понте, која је сведок тих збивања изнела тешке оптужбе, па како може... индиферентан... у Хагу, ви сте тамо боље знате.

Зоран Красић: Што се тиче првом питања ја се и не бавим нагађањима, нити било каквим инсинуацијама, за нас као тим је важно да смо помогли Војиславу Шешељу и да је Војислав Шешељ оне своје тврдње практично доказао сведока тужилаштва и поносни смо на то што смо били зрно које је помогло да Војислав то уради. Он је то бриљантно урадио, то без било каквог другог коментара, мислим јер то је права реч за оно што ради. Што се тиче овог другог дела питања, па знате „ко тикве с ђаволом сади, тикве му се лупају о главу“ сада ја треба да саучествујем у болу са Борисом Тадићем што су сарађивали са Карлом дел Понте. А што се тиче тог епитета мафијашки премијер Зоран Ђинђић, па Војислав Шешељ је увек Зорана Ђинђића називао чедом мафије. Увек је причао о њему као мафијашком премијеру. Уосталом и књиге су објављене о спреси Зорана Ђинђића и мафије. И ја сам мало писао те књиге, помагао Војиславу док су се писале те књиге, а имам и сведочења Станка Суботића коме је давао паре па тако даље, тако даље. А Карла дел Понте се с њим сусрела 1999. године у Швајцарској са Зораном Ђинђићем, тад су разматрали глобалне прилике. Да вас само подсетим то је оно време када је рекао: бомбардујте још седам дана Србију, није довољно, током оне НАТО кампање. Е сад ако хоћемо да се лажемо, хајде са се лажемо, био је леп, памет и тако даље... и тако даље. У нашој терминологији он се води као мафијашки премијер и шта је ту лоше. Ја бих разумео

Бориса... А чуди ме да се Борис Тадић секира због тога. Он је био крвни непријатељ Зорану Ђинђићу. У коалицији са Борисом Тадићем данас налазе се највећи непријатељи Зорана Ђинђића: Вук Драшковић, Млађан Динкић. Сетите се Млађана Динкића шта је причао за Зорана Ђинђића: Лаки је мало нервозан. Сетите се афере са агенцијом оном „Фиа“, потрага за парам на Кипру, па смена гувернера Народне банке и тако даље, и тако даље. Значи сви непријатељи Зорана Ђинђића на политичкој сцени сад се налазе са Борисом Тадићем у коалицији за европску демократију. Ја не знам што се они сад плаше, што се они сад секирају. Што се тиче Српске радикалне странке и Војислава Шешеља ми смо увек о Ђинђићу причали мафијашки премијер, за живота, молим вас, за живота и ту нема разлога за бригу, за секирацију. Али би неки могли да се замисле ко је у друштву са Борисом Тадићем. Ево га и Вук Драшковић тамо, види сте. Ево га и Чанак тамо... А сад ми докажете да су они били велики пријатељи са Зораном Ђинђићем, политички. Не, ја могу да вам чак и дајем наслове пре и убиства Зорана Ђинђића шта је причао Млађан Динкић. Даница Драшковић посебно, посебно. Па кривичну пријаву ко је писао против Ђинђића за Ибарску магистралу. Даниловић, ко је заступао Вука Драшковића, а сада је заступник оштећене стране породице Ђинђић, је ли тако? Да вас подсетим то је онај што је ведрио и облачио у Савезу комуниста адвокатске коморе, онај што је бранио Кикаша. Да вам не ређам даље ко је Рајко Даниловић имам цео прес клипинг, мора да имамо, бавимо се озбиљним послом, тако да ја не знам што се секира Демократска странка, не знам шта ту није истина. Уосталом ко је убио Зорана Ђинђића, по њиховој пресуди мафија. Која мафија? Она која је помогла Зорану Ђинђићу да освоји власт 5. октобра. Ко је са оним капицама упадао у Народну банку и тако даље и тако даље. Ко је са Легијом разговарао 4. октобра? Нека питају Драгана Вујошевића нека им он објасни он је написао књигу „5. октобар“. Нека ово што је рекла Демократска странка да се љути због тога нека питају Тима Маршала, он је написао исто књигу у којој је описао све те односе између мафије и ДОС-а. Ми смо им рекли 2000. године да ће доћи време када ћемо да их подсетимо на то. Ево сад се они сами подсећају. Али вероватно је то сад нека друга група у Демократској странци, вероватно је нека друга група која би хтела да заборави оно што је било. Е па не може да се заборави. ... новинари објавили, то новине написале. Ја само кад бих вам цитирао наслове новинских текстова све би било јасно, апсолутно све би било јасно. И какво је Динкић нападао овога и зашто је Динкић направио Г17 плус странку, а није био у ДОС-у, шта је семе сукоба, све је јасно. Шта је Вук Драшковић причао за Зорана Ђинђића све је јасно? Шта је Мићуновић причао за Зорана Ђинђића? Како је Мићун избачен из Демократске странке па отишао код Слобе Михајловића па му рекао: направи ти демократски центар онако потресен што су га избацили. А ми који се мало дуже бавимо овим стварима памтимо шта се дешавало. Е сад, ако Демократска странка, вероватно имају неки разлог зашто се љуте. А избори, а то је значи. Добро, има ли још? Ако нема хвала, довиђења.

187. конференција Тима; 5. мај 2008.

Зоран Красић: Даме и господо, ову конференцију за штампу смо сазвали да бисмо промовисали две нове књиге Војислава Шешеља.

Прва књига у тој његовој издавачкој делатности под бројем 102 „Убиство мафијашког премијера Зорана Ђинђића“. Наслов вам је познат пошто је одавно та књига најављивана. И други део исте теме, књига под редним бројем 103 „Мафија убила свог лидера“. То су две књиге на чији настанак није могао да утиче Војислав Шешељ. То су књиге које су писали у ствари други. Те књиге су написали они који су наставили са политичким прогоном Војислава Шешеља. Општепознато је да је он за протеклих двадесет и кусур година политички прогањан.

Општепознато је да се и у Хагу налази зато што је неко проценио да он може бити председник Републике Србије или председник владе и како је оно Карла дел Понте записала у својој књизи – водите га и не враћајте га, е логични наставак те реченице су управо ове књиге. Овде се налазе аутентични судски документи из процеса који је вођен пред специјалним судом за организовани криминал, суђење људима који су учествовали у убиству Зорана Ђинђића. Наравно, поготово они делови где се помиње име Војислава Шешеља. На почетку морам да истакнем да је Војислав Шешељ био обухваћен кривичном пријавом која је прво поднета, да је и истражни судија специјалног суда бора- вио неколико дана у Хагу и тамо узимао изјаву од осумњиченог

Војислава Шешеља, значи у Хашком трибуналу. Иако су сме-стили Војислава у Хашки трибунал они су наставили са поли-тичким прогоном, само да вас подсетим и 2. фебруара 2003. године значи пре него што је Војислав добровољно отишао у Хаг они су поднели кривичну пријаву због наводно ширења лажних вести. У овом предмету Војислав Шешељ је наводно био подстрекач и нека врста помагача оној групи људи који су извршили атентат. Када се погледа ова документација, када се прочитају изјаве свих актера овог судском поступка, прва књига почиње од кривичне пријаве, завршава се са сведочењем Бебе Поповића, а друга књига је онај наставак поступка до практично пресуде. Овде су само делови који се тичу Војислава Шешеља. Они се тичу утолико што неко је поменуо име Војислава Шешеља па чак и то и није у неком контексту везаном за конкретни кривични предмет. Ове две књиге показују континуитет политичког прогона. Значи ДОС-у је Војислав Шешељ сметао и у Хагу. Тај поступак убицама Зорана Ђинђића, а видећете, читаоци ће имати прилике да виде према изјавама ових сведока да већина ових људи који су обрађени су људи који су познавали Зорана Ђинђића, били његови помагачи. Има овде и људи који су и неки сведоци сарадници, има и других лица која су у директној вези са Зораном Ђинђићем. Само да вас подсетим на ону чувену реченицу да свака држава има неку своју мафију, али откада је ДОС дошао мафија је добила своју власт. Готово

Шешеља да се ради о чисто политичким мотивима, да се створи слика како Војислав Шешељ наводно стоји и иза тога. Само да вас подсетим у време Сабље један глумац је био грешком мини-стар, он је вршио анализу свих новинских текстова, само да вас подсетим да неколико дана после атентата над Зораном Ђинђићем су Слободан Орлић, Љиљана Несторовић, Небојша Човић јавно дали изјаве да иза атентата стоји наводно Војислав Шешељ да је на неки начин инспиратор, организатор, помагач или ко зна шта. Чак су ишли толико далеко да су хтели да створе слику да је то потпуно и за очекивање с обзиром да је Српска радикална странка наводно фашистичка странка. Наравно, покренули смо поступке против тих лица која су дали те изјаве. И наравно, почели су да цврче одмах на првом претресу, на првом рочишту, да је то само политички, да то нема неко утемељење и тако даље и тако даље. Ове књиге доказују да је и овај пут Војислав Шешељ у праву као што је безброј пута до сада био у праву. Само да вас подсетим, сећате се да је Војислав Шешељ учествовао на оном огласу поводом јавно расписане награде за све оне који неким информацијама могу да помогну у истрагама које треба да имају за циљ да се реше нека неразјашњена убиства и нека криминална дела из прошлости. Војислав Шешељ се укључио у тај поступак, није добио награду, али према његовим информацијама, а он је обавестио и јавност о својим информацијама и данас се воде неки поступци и данас се очекује естрадација и пребацивање неких људи. Да ли треба да подсећам на тако лепе наслове Војислављевих књига о царевима дуванске мафије, о Лауферу и о другим његовим издањима где је жигосао ту спрегу између неких појединаца са власти и криминалних група и криминала уопште. Ове две књиге и оних неколико реченица али врло значајних реченица из књиге Карле дел Понте показују и доказују да и у Хагу и овде смо имали злоупотребу процесних овлашћења од стране тужилаштва да Војислав Шешељ је неокрњено невин и даље, не само по основу презумције невиности док је у притвору него што сада излази на површину и јавност свакодневно сазнаје шта су били прави мотиви и шта је била права позадина и једног поступка у Хагу и другог поступка који је овде био започет. Зато и кажем, ову књигу су писали прогонитељи Војислава Шешеља. Ова два наслова најбоље показују ко прогања Војислава Шешеља. При помену наслова ових књига наравно знате и сами, огласиће се делови неких група на политичкој сцени, препознатљиви по закономерној шизофенији која их обузима при помену имена Војислава Шешеља. Али шта да им радимо. Војислав Шешељ се бори за истину, Војислав Шешељ у својим књигама износи истину. Војислав Шешељ никада у својој књизи није сакрио нити напад на њега нити било који податак који се тиче његовог имена, презимена и онога што он ради. Ове две књиге употпуњују слику о томе каква је досманлијска власт са којим циљем су дошли, шта су урадили и ми очекујемо да у предстојећем периоду као што је овај поступак окончан, а Војислава Шешеља ту нема, да се слично заврши и у Хашком трибуналу, јер оваква оптужница не може да остане, јер је лажна, јер сада и признају они који су писали оптужницу да су били политички мотивисани, а не кривично-правно мотивисани, да је и хашко тужилаштво злоупотребило процесна овлашћења да би задовољило апетите и интересе и мафијашког премијера и мафијашке власти 2003. године. Знате и сами, онај ко паљевином, нерадом, преко улице дође на власт неминовно показује да није способан да врши нормалну власт. Значи још два доказа о политичком прогону Војислава Шешеља аутентични документи, биће интересантно за читаоце и ја бих вас само позвао да уколико сте заинтересовани за ову књигу да се пријавите служби Српске радикалне странке како бисте добили по један примерак ових књига које су врло значајне, јер заокружују једну тему – досманлијска власт, Војислав Шешељ и прогон Војислава Шешеља од досманлијске власти. Ми смо толико имали за ову конференцију, ако имате неко питање, изволите. Нема. Уколико нема. Хвала вам.

сва лица која су се појавила као сведоци у овим књигама припадају тим клановима и само да вас подсетим то су узорни петооктобарци 2000. године, који су са маскама на лицу или јавно упадали у поједине институције и помогли Зорану Ђинђићу да освоји власт. Шта се десило унутар мафије јавност је сазнала кроз овај судски поступак, али оно што је интересантно за одбрану Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом јесте да ове две књиге доказују континуитет политичког прогона. У ком смислу? Досманлијска власт је тражила да се Војислав Шешељ помери са политичке сцене, њима нису били битни разлози. Очигледно је данас после 17. саслушаног сведока у Хашком трибуналу да кривично правни разлози за подизање оптужнице не постоје. После својеврсног признања Карле дел Понте да је следећи политичке захтеве или да будем прецизнији можда и мафијашке захтеве Зорана Ђинђића подигла оптужницу да се Војислав Шешељ уклони са политичке сцене барем за неко време. Ове две књиге доказују да је тај прогон настављен поред оне димензије која постоји у Хагу од стране тужилаштва, прогон је био и овај поступак и само помињање имена Војислава Шешеља. Као што је Карла дел Понте злоупотребила своју тужилачку функцију па је подигла оптужницу против Војислава Шешеља за коју је Војислав одмах у старту рекао да се ради о лажним оптужбама и да тужилаштво рачуна на лажне сведоке, ове две књиге доказују да је иста или идентична ситуација и била у овом предмету приликом помињања имена Војислава